

KARTA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

NUMER ZESPOŁU

8

KATEGORIA

A

NAZWA ZESPOŁU

Zakrzówek

PRZEKAZUJĄCY

WUG

WYKONAWCA SPISU

Krakowskie Zakłady Sodowe w likwidacji

ROK PRZEKAZANIA

2000

MIJSCOWOŚĆ

Kraków

GMINA

Kraków

POWIAT

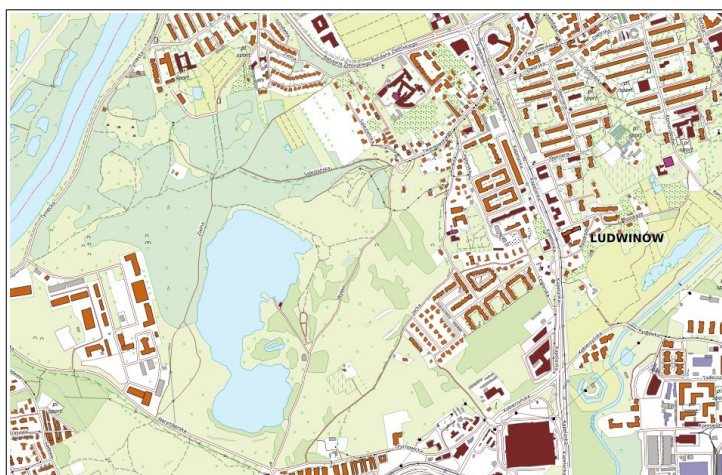
Kraków

WOJEWÓDZTWO

małopolskie

REJON DOKONANEJ EKSPLOATACJI

Kraków

CHARAKTERYSTYKA ZESPOŁU ARCHIWALNEGO

ZAKRES CHRONOLOGICZNY

–

–

	DOK. TEKSTOWA	DOK. KARTOGRAFICZNA	SUMA
ILOŚĆ JEDNOSTEK	1	11	12
ILOŚĆ PODJEDNOSTEK	1	22	23
ILOŚĆ mb	–		
ILOŚĆ SKANÓW	–	22	22

ZAKRES POSIADANEJ DOKUMENTACJI

TEKST: dokumentacja prawna

KARTOGRAFIA: karta tytułowa; mapy: wyrobisk górniczych, powierzchni; przekroje geologiczne.

-

RYS HISTORYCZNY

ZAKŁAD GÓRNICZY	Zakrzówek		
METODA EKSPLOATACJI	odkrywkowa		
PRZEDSIĘBIORCA	Krakowskie Zakłady Sodowe		
NAZWA ZŁOŻA	-		
RODZAJ KOPALINY	wapień		
NAZWA TG NAZWA	-		
OG	Zakrzówek		
ROZPOCZĘCIE EKSPLOATACJI	-	ZAKOŃCZENIE EKSPLOATACJI	-
KONCESJA I WYGASZENIE	-		

W kopalni wydobywano wapień w rejonie Krakowa (województwo małopolskie).

Wydobycie wapienia prowadzono w rejonie Zakrzówka prawdopodobnie już w średniowieczu. W XX wieku na obszarze Zrębu Zakrzówka funkcjonowało kilka kamieniołomów, z których najmłodszym był kamieniołom „Zakrzówek”, uruchomiony w I poł. XX w. W okresie około pięćdziesięciu lat powstało czteropoziomowe wyrobisko o powierzchni ok. 23 ha i średniej głębokości około 45 m.

W 1988 roku rozpoczęto likwidację fabryki Solvay, na potrzeby której w Zakrzówku wydobywano wapień. W związku z tym zaprzestano eksploatacji w kamieniołomie. Jak wynika z ustaleń E. Sermet i G. Rolki, „w ramach prac rekultywacyjnych zostały usunięte elementy infrastruktury technicznej, w tym działającej od 1918 roku kolejki wąskotorowej, dowożącej urobek do KZS Solvay, i zlikwidowano składowisko odpadów przerobczych. Od 1992 r., po wyłączeniu pomp odwadniających, wyrobisko zaczęło samoczynnie wypełniać się wodą”.

Bibliografia

Sermet E., Rolka G., *Pogórniczy spadek na Zrębie Zakrzówka*, [w:] *Dzieje górnictwa – element europejskiego dziedzictwa kultury*, red. P.P. Zagożdżon, M. Madziarz, Wrocław 2013, s. 329–338.